

ни даже дошае да глѣдатъ на распаления бой. А какъ бѣше ужаса и общото излѣгване, когато нашата срѣда лѣвото крило се надвиха, а правото крило се принуди отстъпи.

Никой и не мислеше да се противи; една частъ отъ въоръженитѣ граждани се разпръснаха, а другата отиде къмъ конака. Мъчно е да си прѣдстави човѣкъ тая буркотия, която царуваше въ улицитѣ на града, по които ний вървѣхме съ Бѣлогородова. Плача на женитѣ, вика и клѣвнитѣ на мъжетѣ, писъка на нещастнитѣ дѣца и острото пищене на брѣ шумитѣ, които цѣляха въздуха по всички посоки и които уголѣмяваха ужаса въ тѣлпата, това сѣ сърдцераздирателнитѣ глѣдки, също пълни отъ ужаси женскитѣ ридания, дѣтски викове и мжирания на въоръженитѣ тѣлпи мъже. Азъ обявихъ, че работата е загубена и че, кой какго може да се спасява! нека се спасява! — „А какво да правимъ съ заирѣнитѣ и съ заложницитѣ?“ попитахме средно възрастень единъ накаченъ съ оръжие българинъ. Азъ нищо не отговорихъ и излѣзохъ внѣ отъ вратата на конака. Обикалятъ ни жени отъ всички страни, дърпатъ ни коя за краката коя за стремената и ни молятъ за спасяване. „Дѣтето ми вземете!“ моляше се млада една жена, като забравилъ личната за нея опасностъ. Съ голѣми мъжи ний сѣтихъ се отхрѣваамъ отъ тѣлпата и се опѣтваамъ по Ново Загорската улица, за да излѣза изъ града, като мислѣхъ, че ще сколасамъ да стигна 2-та дружина; изведнѣжъ чувамъ отъзади си викъ и виждамъ бившата въ цѣпъ рота отъ 2-та дружина на капитанъ Мединский. „Вий какъ сте останале?“ попитахъ азъ капитанина. „Че ний бѣхме въ цѣпъта и не чухме сигнала, а забѣлязахме отстъпването само тогава, когато дружината бѣше вече далечъ и когато натиска на неприятелската цѣпъ ни откъсна; азъ поискахъ да отстъпѣмъ отъ прозорцитѣ!“ — „Водете ротата слѣдъ мене!“ запосачамъ пътя. „Моля, не се излагайте на опасностъ!“ на думваше ме полковникъ Бѣлогородовъ и прати напѣдъ дра-